i when to school get lost

my logbook turn out beautifully

i need a kus sweety thats is beautiful (for the eye)

a tune Naturally
.

skoller translate ook in russian

zeg wat zegt wat en wacht dan nog een keer

ik moet 5http en l-tryptofaan
pillen slikken
word ik wel moe van in slaap

hypnotisme mee naar huis genomen gratis gekregen nu val ik niet meer in slaap

nu kan ik het in vuur toveren en gekkenhuis en kermistent

nu kan ik het in vuur toveren en gekkenhuis in kermistent

op weg naar andere studie of we zijn allemaal zwak

hypnotisme van de paus ik noem het spirit telepathie

hans kijk in verkeerde richting bedoel de psychologen\

die arme jonge is zo wat een saint

ik had de andere wereld gezien

liet de piramide behind OCCULT how far
can i go my head is my limit

im back in my room

my head is moe voor ziek ik doe wat is in mijn power rotten spot must cut out

je kijkt nu achter de mask die je incunter

de paus draag denk ik de zelfde ziel

zijn we bloemen van zelfde kleuren

mycical

ik verzorg niet zelf de bloemen zuster word betaald ik zorg nu zelf voor mijn bloemen
en komen er nog meer aan

einde

,je kijkt nu achter de mask die je incunter

liet de piramide behind OCCULT how far
can i go my head is my limit

hypnotisme mee naar huis genomen gratis gekregen nu val ik niet meer in slaap ,,

,,, zeg wat zegt wat en wacht dan nog een keer

vals studie

vind jij mensen in de oorlog of in de zorg meester voor de klas kan worden nee tuurlijk niet

laat mij jullie van de vloek breken

stilte van heiligheid is vol met wijsheid

daar zit geen dode adem tussen

I will never become a psychiatrist.

ik weet het al

je zinnen en wel zeggende woorden word mijn wereld waar psychiatrist nooit kan komen

dat vuur in deze mail word mijn straling in mijn eigen wereld terug getrokken weg van die demonen

moet even alles verwerken voor dat ik verder ga

14.7.2026 Goden

Niet één, doch tientallen zijn als dierlijk voedsel neergesmeten,
niet één vloek, doch duizenden vloeken en vervloekingen, verwenschen
het bestaan van dit gebouw, Want de heiligheid is bezoedeld, de
diepte des geestes vertrapt en verguisd. Vergeet niet,
Venry, ik dien de Goden reeds dertig jaren lang en ken de ge
heimen van den Tempel van Isis."
Ik dankte Dectar heel innig en antwoordde: „Je bent een waar
achtig priester, Dectar. Een innig contact zal ons binden en wij
hebben de hulp van den geest, van wien ook ik nog niets weet."
„Ik heb je contact gezien, Venry, en ik ken nu je geheim."
„Jij, Dectar?"
„Je vergeet, dat je Vader mij toesprak en een bericht achterliet,
dat zij mij in hun midden hebben opgenomen. Ook is mij duide
lijk, dat ik niet alles weet, doch ik weet nu, dat jij de geheimen
zult leeren kennen en hun magische verbinding, dat hun één-zijn
is, zult vernietigen.
Eeuwen lang, leven zij reeds in deze duisternis, Venry. Al die
meesters omhulden zich met een monsterachtig waas en ook zij
leven daarin. De wereld denkt, dat zij goed doen, doch het licht
is zoek en zij dwalen. In al die eeuwen is hierin niets veranderd,
want zij volgen elkander steeds op.
Toch zag ik, Venry, dat je hen een dwaalweg liet bewandelen;
dat deed mij goed. Toen voelde ik de twijfel die onder hen ont
waakte; nog nimmer was dit beleefd, zoolang ik hier ben. Den
vogel had je in je macht, doch er was een andere kracht en die
kracht wilde niet, dat je verder ging. Waardoor ik dit voelde en
waarnam, weet ik niet, maar ons éénzijn liet niets te wenschen
over."
„Hebben zij er iets van gevoeld, Dectar?"
„Neen, mijn beste, dat is juist het ongeloof lijkste van alles. En
dat begrijp ik niet goed, want zij zijn machtig. Toch zijn wij
veilig, wanneer je mij in je binnenlaat, Venry, zoodat ons één-zijn
92
door niets wordt gestoord."
„Ga in mij, Dectar, en blijf in mij."
Nu voelde ik een nieuw wonder. Dectar trad in mijn ziel, vereenigde
zichzelf met mij, en wij smolten ineen. Ik werd als 't
ware eenigszins verdrongen, zijn persoonlijkheid overheerschte,

innig sloten zich onze zielen ineen en een groot geluk trad in mij.
„Je bent een wonder, Dectar."
„Straks zal je weten, dat ik geen wonder ben, Venry. Ik weet en heb geleerd, hoe mij met een ander mensch één te maken. Welnu, thans zijn wij één en kunnen wij ons gereed maken."
„Zal dit blijven, Dectar?"
„Ja, zeker, dit moet, Venry. Is Ardaty bij je geweest, Venry?"
„Ardaty? Neen, Dectar, mijn Vader is daar niet geweest. Wacht af, Dectar, wellicht kan ik je spoedig wat meer zeggen. Wat doen wij heden?"
„Wij gaan wandelen en zullen alles duidelijk bespreken en onze maatregelen treffen. Nu moet dit geschieden, Venry, want later kan dat niet meer, zij volgen ons in voelen en denken en hun waarnemen is strenger. Maar ik heb een plan. Wanneer wij ver trouwelijk willen spreken, moeten wij trachten dat vanuit die andere wereld te doen."
„Hoeveel tijd is daar voor noodig, Dectar?"
„Wij kunnen spoedig daarmede gereed zijn, Venry."
Het was mij nu duidelijk, dat Dectar mijn innerlijk leven en mijn gaven niet voldoende peilen kon, want ik zou nu reeds gereed kunnen zijn, omdat die andere kracht mij hielp; ik voelde dat en zou er nu steeds gebruik van kunnen maken. Maar afgezien van mijn eigen voelen en denken begreep ik, dat Dectar eveneens onder die leiding stond, omdat hij had gezien en beleefd, wat er in en om mij geschiedde. Het was vooral belangrijk, dat wij beiden bij elkaar behoorden en instrumenten waren.
Ik vroeg hem zich geheel leeg te maken.
In de ruimte om ons heen zag ik iets geheimzinnigs. Er waren hier oogen en die oogen zochten naar Dectar en mij en waren bezig de astrale verbinding, die ons één-zijn was, te doorzoeken. Dectar volgde mij bliksemsnel in mijn waarnemen, waaraan ik den geleerden priester herkende, doch waardoor ik begreep, hoe veel ik nog te leeren had.
„Wat zei ik zooeven, Venry? Wij moeten opletten en heel voor zichtig zijn en onzen muur steeds om ons heen leggen, wanneer wij ons eigen leven willen beleven. Die oogen zoeken ons. Dit is steeds zoo geweest en men doet dat bij allen die hier zijn, maar
93
voor jou bizonder."
„Waarom is dat, Dectar?"
„Zij weten nu, wie je bent en toch weer niet, maar dat is juist het gevaarlijke."
„Kunnen die oogen alles zien, Dectar?"
„Niet alleen zien, Venry, doch tevens alles voelen. Zij zien, voelen en hooren wat ik zeg en innerlijk denk. Maar wij zijn thans hier niet aanwezig, wij leven nu in de ruimte, doch ook daar kunnen zij ons volgen. Voel je, Venry, wat dit zeggen wil? Begrijp je, hoe machtig de priesters zijn? Doch dit is niets.in vergelijking met hetgeen zij kunnen. Nu gaan ze weer weg, maar komen aanstonds terug. Wij mogen alléén in de ruimte tot elkaar spreken. En daarvoor zullen wij ons moeten splitsen, Venry, maar ook dat

heb je geleerd. Maar is het je duidelijk, hoe gevaarlijk deze krach
ten zijn? Ondanks alle gevaar, Venry, moeten wij verder. In dezen
Tempel heb ik ze leeren kennen. Toch vraag ik mijzelf soms af,
waarom ik hen zoo duidelijk voel en de geestesgesteldheid van
de meesters doorzie. In dit land weet men van magische wetten
heel veel af. Nu ben ik mij bewust van ieder gevaar. De diepte
van al deze wetten zou ik je echter niet kunnen verklaren, maar
ze zijn geheimzinnig."
Dectar ging heen en wij beiden zouden rusten. Daarna zouden
wij gaan wandelen. Ik legde mij neer en begon te denken.
Hoe voorzichtig moest ik nu zijn. Wilde ik aan het een of ander
dat mij bef was, denken en dat mijzelf aanging, dan moest ik mij'
geheel kunnen afsluiten. Bezat ik die krachten niet en dacht ik
toch buiten dezen Tempel om, dan werden al mijn gedachten
opgevangen en wachtte mij een kastijding. Dit vond ik verschrikkebjk.
Als ik aan mijn jeugd en aan de mooie dingen, die ik bij
mijn ouders had beleefd wilde denken, dan ging ik reeds te ver
en ik volgde de wetten niet op. Ook dat druischte tegen mijn
innerhjk voelen en denken in en vond ik afschuwelijk. Toch zou
ik trachten een eigen weg te vinden, om van tijd tot tijd aan
mijzelf en Dectar, alsook aan mijn ouders te kunnen denken.
Voor hen allen was mijn jeugd dood. Ook mijn ouders waren
dood, men wilde hier niet, dat er andere gedachten in mij waren,
want dat hield de ontwikkeling tegen. En dit alles haatte ik, haatte ik zoo hevig en onstuimig, dat ik mijzelf daarin kon
vergeten.
Vooral begreep ik, dat hier niets dan haat en verschrikking
leefde. Maar nu was ik waarschijnlijk al weer te ver gegaan.
Dacht ik aan haar en aan al deze priesters, dan lette ik niet op

mijzelf en dat kon voor mij noodlottig zijn

buiten in de natuur

opengevecht

ik een ander bewustzijn in mij komen, waardoor ik Dectar be loofde, hen allen te zullen vernietigen. Met die heerlijke warmte waren deze gevoelens in mij gekomen en ik begreep nu, dat ik kon denken en voelen en dat zij toch mijn gedachtengang niet konden volgen. Mijn geheele wezen leefde in een andere macht en kracht, wat voor mij een groote bescherming beteekende. Ik voelde hen allen buiten hun eigen macht en kracht en kunnen om, ook al waren zij meesters. Een geestelijke strijd zou thans een aanvang nemen en dat dit een strijd op leven en dood zou zijn, was mij duidelijk. Maar waarom en vanwaar ik dit wist, was zooeven in mij gekomen.

De meesters hadden een machtig wapen, want zij waren één. «

Plotseling dacht ik aan mijn Moeder en de woorden, die zij tot mij had gesproken.

„Ik zal bidden, beste Venry, dat de Goden je een machtig wapen geven.” Zou dit, wat hier geschiedde, daarmede te maken hebben? Wist mijn Moeder van al deze wetten af? In mij werd mijn jeugd bewust, een andere kracht maakte mij nu gedeeltelijk wakker en deze gedachten en gevoelens behoorden daartoe. Ontzaglijk

was de kracht, die thans in mij leefde en bewust was. Nu beleefde
ik, dat ik in de ruimte zweefde en leefde, maar toch nog in mijn
— eigen lichaam kon denken en voelen, mijn ziel splitste zich in
— duizenden deeltjes, want ik was hier en in de ruimte, daar bij
hen, achter èn voor hen, èn nergens. Toch was ik mij bewust en
geheel mijzelf.

Nu eerst begreep ik mijn voelen en denken van weken geleden,
namelijk, dat ik dat splitsen goed en duidelijk moest volgen, en
dat ik, indien noodig, van dit wapen gebruik kon maken. Doch
in mijn splitsen werd ik nu geholpen, want de warmte was ont
zettend.

Eén honderdste van mij zelf was hier aanwezig en vertegen
woordigde Venry, maar de andere negen en negentig procent
was zoek, leefde in de ruimte, doch de ruimte was oneindig en
daarin konden allen zich verliezen. Ik dankte die onzichtbare
hulp voor deze geweldige gaven, dankte iedereen die hiermede
te maken had, zoo ook mijn eigen Moeder. Het geluk dat in mij

was, nu ik beleefde, dat zij mij volgden en toch niet konden vin
den, stoorde hun éénzijn en er trad een disharmonische toestand
in. En toen dit geschiedde, zag ik een macht, die concentratie
moest zijn en beteekenen; het was een sterke en krachtige wil
en die wil zweefde boven mij en gaf mij al deze wonderbaarlijke
kracht. Dit werd mijn wapen in eigen handen en dat wapen kon
mij niemand ontnemen. Indien de Goden wilden en mij tot hun
instrument maakten, wel, zoo stuurde ik al mijn liefde en kracht
omhoog, Venry was gereed. Als ik bereikte, dat ik mij die wetten
en krachten eigen kon maken, waaraan ik nu niet meer twijfelde,
zou ik een bruikbaar instrument zijn en kon men beginnen. Dat
men mij als instrument gebruikte, voelde ik duidelijk, doch niet
alleen voor al deze priesters, eveneens voor onzichtbare machten,
waarvan ik de werking nog niet kende.

Eén van hen stond van zijn plaats op, ging naar een hoek der
zaal en haalde een klein kooitje, waarin een lief vogeltje zat en
zette het op een verhooging neer. Hij opende de kooi en nam
weer plaats.

Het dier sprong van stok tot stok en bekommerde zich om niets.
Mij werd nu verzocht mijn concentratie op het dier in te stellen
en het tot mij te roepen. Of dit nu reeds mogelijk was, deed niets
terzake, het was een proef, hoe diep ik mijn gedachten op één
punt kon instellen. Aller oogen waren op mij gericht. Ik stelde
mij op het dier in, volgde het in al zijn bewegingen. Wij gingen
samen van stok tot stok, totdat ik wilde, dat het bleef zitten.
Ondertusschen voelde ik mij weer geheel in mijn lichaam terug.
Onder het concentreeren geschiedde dit wonder en ik voelde,
dat het vogeltje naar mij luisterde.

Ik bracht het dier opnieuw in beweging en dwong het buiten de
kooi te gaan. Maar het aarzelde, doch het zou en moest mij vol
gen. Een dergelijk soort had ik nog niet onder controle gehad,
deze soort kende ik niet, was in ons land wellicht niet aanwezig.
Ik wilde, dat het diertje op mijn hand plaats zou nemen en stelde

mij daarop in.
Mijn rechterhand hield ik omhoog en ik dwong het dier tot mij
te komen. Maar het weigerde, hoe ik mij ook inspande, het luisterde niet naar mij.
Doch er waren andere krachten en deze
wilden, dat deze proef niet zou slagen.
Het was weer de warmte, waardoor die gevoelens in mij kwamen
en ik begreep, dat die krachten van een mensch afkomstig waren.
Dit ontzaglijke bewustzijn, deze ongelooflijke energie en dat
88
geweldige

Dit ontzaglijke bewustzijn, deze ongelooflijke energie en dat
88
geweldige voelen en denken, behoorden een mensch toe en dat
wezen wilde, dat deze proef mislukte. Mijn ontroering was diep,
toen ik in en om mij hoorde

questions, to demand forgiveness. Nothing, therefore, may
impel him, drive him. Wishes and demands must not be in
him,—only pure and complete submission. Then, when he
will have overcome his own faulty qualities he shall be master
over himself. And with this new approach he is re-living
Golgotha anew, he is not deterred, he wants to go through
everything again, even his own terrible rdle in this drama.

Calmly he is thinking all this over and now there is not even
a trace of demanding and wishing in him. Now he may ask
for forgiveness, for now he has come to understanding, surrender
and knowledge. He kneels down and asks his divine
Master for forgiveness and then he sees that he is not alone
on Golgotha. Millions of souls are following him, following
his life on Earth with Christ and trace their own lives and
past. Thus they, too, acquire profoundness, understanding
and surrender. And Judas prays:

"God, oh my God, forgive me my faults. I did not mean to
betray your Son. I meant to awaken Jewry. I shall atone for
everything, but a traitor I am not. Your Son and Holy Child
knows it. I am asking you
forgive me."

And light and warmth and happiness have come into him.
Just as he was thinking that nothing could help him and as
he was giving himself and everything up, he felt himself
opening up and embraced by radiating light. Life around
him dissolves, Judas is alone on Golgatha; a golden light
comes forth, outshining his puny, little life. Judas raises his
eyes and, behold, he is seeing the face of his divine Master.

"Master, my Master, it is you, the Messiah. Can you forgive
me?"

Judas feels himself lifted into the sacredness and splendor
of the Child of God, Jesus Christ. His eyes cannot leave this
bright face. Then he hears Him say:

"Judas, Judas, are you still doubting?"

He cannot utter a word. Judas is overwhelmed through
this inexpressible event. And then Christ continues:

"Everything has been forgiven to you, Judas, everything;
you have learned to know yourself. Go back now to the
spheres of light and follow your way there. You know the
laws and my Father. Come, my son, now everything is forgotten."

Judas feels now how he is being received in the life of
Christ, he knows himself being carried by His holy powers.
for forgiveness, my God. Help me,

He feels himself rising higher and higher, between heaven and earth he receives his Master’s blessing. Then Christ dissolves for him, but in Judas happiness is now singing, free, as he is now from wrong thought. The astral world is receiving Judas; like all the life of God, he is returning to his Alfather.
His brother apostles had been experiencing the miracle of the spiritualized materialization with him. After this they returned to the life in the fourth cosmic grade. They are further advanced than Judas; once they had offered their lives for their Master.
But where are the others who had a part in the drama on Golgotha? Those who had crucified Christ?
They all had to return to Earth in order to bring themselves into harmony with the laws of God and those of eternity. They, too, had been held captive by Golgotha. They are faced with the task of bringing their cause and effect to a logical conclusion. The curses under which they had come at that time are still upon them. No one can escape this. God can not give us remission,—we have to atone for every wrong step we do.
It is not necessary to hear the story of each individual person that had part in the drama of Golgotha. After your death, when you shall be on This Side, you may return to Golgotha yourself and witness there the details of those tremendous events. Then only shall you be able to understand how holy the Life of Christ is. Then you shall also see how severe and just God’s laws are. As Judas had to experience this, thus every soul in space will have to undergo it.
However, I would like to touch upon the stories of two of the persons concerned, namely Pilate of whom I have to say a few words only, and Caiaphas whom I am covering in the following chapter of this book. The knowledge of the life of Caiaphas I consider necessary if you wish to understand the mighty problems of your own time.

,. The astral world is receiving
Judas; like all the life of God, he is returning to his
Alfather.,

,,, Go back now to the
spheres of light and follow your way there. You know the
laws and my Father. Come, my son, now everything is forgotten.”
Judas feels now how he is being received in the life of
Christ, he knows himself being carried by His holy powers.,,,

Ik verspeelde mijn krachten niet. Dectar had mij ook daarvan verteld. Toch vond ik dit spel de moeite waard en trad te voorschijn, maar op tien procent. Mijn andere krachten bleven mijn bewustzijn uitmaken.

But my magic wall 1.mp3

golden dichterbij komen

alleen en afstand

uitgetreden
20% energy ben ik in dark dark dark dark dan groen rood bruin

holy power in silver goud en marmer

uitgetreden
20% energy ben ik in dark dark dark dark dan groen rood bruin

en die mensen die je tegen kom ook laten slapen !!!!!!!!!!!!

je de stem kan je met meerdere mensen bij 1 in leven na dood ....

vision half 9 krijg ik antwoord zegt die

ga geen ruzie maken in geestelijke met deze info

leer de geestelijke wereld kennen en je vind je wel een plaats waar je rust huis op kan richten

vliegen en zweven door de ruimte

niets zeggende woorden die zinnen niet afmaken

breek je priesterschap af

maak een wandeling achter het huis in de tuinen

maar laat niet weten dat je het huis uit bent RAAR

val terug naar harp die ruimte de klank van harp mooier word

buiten

met die harp \]

mooie buiten ruimte

kleuren vogels bloemen bomen en vrucht die groeien in je wereld

groen zwart slaap wereld waar de natuur is

portant task lives on the Other Side and does not know himself what is in store for him. This man, one of the many in the land of shades is there asking himself what he can do for the spiritual awakening of mankind.

Shall life on Earth go on like this, wallowing in coarse sensualities to which it is giving itself over wantonly? Man is not thinking, only living himself out and he is not realizing how he is destroying himself by this. This mankind, how can it know that there is a life after death? That there is another world in which the soul lives on? The man on the Other Side thinks that those great masses must know the truth, or else they cannot be educated for the good. He wishes that he would be back on Earth with mankind, standing among them, demonstrating that the soul lives on after death. He wants to cry out to them to abandon evilness and to prepare themselves for life after death.

But how could he be re-born on Earth, he who has left the Earth for good? Could the High Power not fulfil his wish?

It is said that there is a progress, that man can go higher and higher. There must be worlds where there is always light and where there live souls who can call themselves “knowing.” Aren’t they in a position to help him?

He leaves his place of shades and goes down to Earth.

Here he goes from town to town and follows the inhabitants. He sees how inconsiderate one life treats the other, he sees the oppressed and the rich of the Earth, he stands right amongst them in the day and in the night and remains himself. Also he witnesses when man and wife are one.

He does not seek this experience any more. This belongs to earthly life. He knows these laws, has lived under them as physical man and as astral personality. He wants only to serve and to be born again on Earth. But who will give him this new organism? He enters the woman just at the moment when fecundation is taking place. Thus he hopes to receive a new body. But he has to see that a different soul had been attracted and this excludes him. He has to leave the mother.

dit is deze mail heb gemaakt is rare

mijn vrouw had me ook geholpen